

POSTANOWIENIE

19 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 19 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa L.K.
przeciwko B. spółce akcyjnej w W.
o ustalenie ewentualnie o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 13 września 2023 r., I ACa 2060/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od B. spółki akcyjnej w W. na rzecz L.K. kwotę
5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany B. S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sadu pierwszej instancji wydanego w sprawie o ustalenie toczącej się z powództwa L.K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał sześć przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wszystkie z nich dotyczyły potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura tej przyczyny kasacyjnej była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 28 lutego 2025 r., I CSK 230/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Wskazane przez bank przyczyny kasacyjne nie występują w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 4-6 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego.

W świetle uchwały Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, za nieaktualne należy uznać przyczyny kasacyjne oznaczone literami „c”, „d”, „e” oraz „f”. Wszystkie z nich zmierzają bowiem do zakwestionowania przyjętych przez Sąd Apelacyjny stanowisk zbieżnych z tymi wyrażonymi we wskazanej uchwale. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji uchwały. W jej uzasadnieniu szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji należy uznać za niecelowe.

Przyczyna kasacyjna oznaczona literą „a”, związana z potrzebą wykładni art. 189 k.p.c., także nie jest aktualna, gdyż pojęcie „interesu prawnego” w tzw. sprawach frankowych również należy uznać za wyjaśnione. Było ono przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym wskazano, że rozumienie interesu prawnego musi być szerokie i elastyczne, a także uwzględniać okoliczności danej sprawy. W określonych sytuacjach nie można więc wykluczyć, że możliwość wytoczenia powództwa o zapłatę nie wyczerpuje interesu prawnego po stronie osoby kwestionującej związanie częścią postanowień umowy lub istnienie zobowiązania mającego wynikać z umowy kredytu (zob. postanowienie SN z 29 grudnia 2021 r., I CSK 336/21, oraz wyrok SN z 26 maja 2022 r., II CSKP 19/22).

Ostatnia pozostała do rozważenia przyczyna kasacyjna, oznaczona literą „b”, związana była z zagadnieniem tego, czy w świetle art. 385¹ § 1 i 2 k.c. kontroli podlega wyrażona w umowie norma postępowania czy jednostka redakcyjna (zdanie) tekstu kontraktu. Jest oczywiste, że w świetle art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. kontroli podlega postanowienie umowy rozumiane normatywnie, a nie gramatycznie (zob. wyrok SN z 6 grudnia 2024 r., II CSKP 132/23). Skarżący nie wyjaśnił jednak, jaki jest związek wspomnianej kwestii z niniejszą sprawą, a tym bardziej nie wykazał, by rozstrzygnięcie tej kwestii przekładało się na wynik sprawy. Nadto z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie wynika, by umowa stron była tego rodzaju, że niedozwolony charakter mógł dotyczyć tylko jednego z postanowień związanych z mechanizmem indeksacji kredytu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]